

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

22 юни 2021 година *

„Преюдициално запитване — Защита на физическите лица при обработването на лични данни — Регламент (ЕС) 2016/679 — Членове 5, 6 и 10 — Национално законодателство, което предвижда публичен достъп до личните данни относно точките за пътнотранспортни нарушения — Законосъобразност — Понятие „лични данни във връзка с присъди и нарушения“ — Оповестяване с цел подобряване на пътната безопасност — Право на публичен достъп до официални документи — Свобода на информацията — Съвместяване с основните права на неприкосновеност на личния живот и на защита на личните данни — Повторна употреба на данните — Член 267 ДФЕС — Действие във времето на решение, постановено по преюдициално запитване — Възможност конституционен съд на държава членка да запази правните последици на национално законодателство, което не е съвместимо с правото на Съюза — Принципи на предимство на правото на Съюза и на правна сигурност“

По дело C-439/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Конституционен съд, Латвия) с акт от 4 юни 2019 г., постъпил в Съда на 11 юни 2019 г., в рамките на производство, образувано по почин на

В

при участието на:

Latvijas Republikas Saeima,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: К. Lenaerts, председател, R. Silva de Lapuerta, заместник-председател, J.-C. Bonichot, Ал. Арабаджиев, E. Regan, M. Ilešič (докладчик) и N. Piçarra, председатели на състави, E. Juhász, M. Safjan, D. Šváby, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe, C. Lycourgos и P. G. Xuereb, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

* Език на производството: латвийски.

като има предвид становищата, представени:

- за латвийското правителство, първоначално от V. Soņesa и K. Pommere, впоследствие от K. Pommere, в качеството на представители,
- за нидерландското правителство, от M. K. Bulterman и M. Noort, в качеството на представители,
- за австрийското правителство, от J. Schmoll и G. Kunnert, в качеството на представители,
- за португалското правителство, от L. Inez Fernandes, P. Barros da Costa, A. C. Guerra и I. Oliveira, в качеството на представители,
- за шведското правителство, от C. Meyer-Seitz, H. Shev, H. Eklinder, R. Shahsavan Eriksson, A. Runeskjöld, M. Salborn Hodgson, O. Simonsson и J. Lundberg, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от D. Nardi, H. Kranenborg и I. Rubene, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 17 декември 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 5, 6 и 10 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1, наричан по-нататък „ОРЗД“), на член 1, параграф 2, буква вв) от Директива 2003/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно повторната употреба на информацията в общественения сектор (ОВ L 345, 2003 г., стр. 90; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 41, стр. 73), изменена с Директива 2013/37/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година (ОВ L 175, 2013 г., стр. 1) (наричана по-нататък „Директива 2003/98“), както и на принципите на принципите на предимство на правото на Съюза и на правна сигурност.
- 2 Запитването е отправено в рамките на производство, образувано по жалба на В във връзка със законосъобразността на национално законодателство, което предвижда публичен достъп до личните данни относно точките за пътнотранспортни нарушения.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 95/46/ЕО

- 3 Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, 1995 г., стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10) се отменя с ОРЗД, считано от 25 май 2018 г. Член 3 от тази директива, със заглавие „Приложно поле“, гласи:

„1. Настоящата директива се прилага към пълната или частична обработка на лични данни с автоматизирани средства, както и към обработката със средства, които не са автоматизирани, на лични данни, съставляващи част от файлова система, или които са предназначени да съставляват част от файлова система.

2. Настоящата директива не се прилага за обработването на лични данни:

– при извършване на дейности, извън приложното поле на правото на Общността, например дейностите, предвидени в дял V и дял VI от Договора [за ЕС в неговата редакция преди Договора от Лисабон], и във всички случаи при дейности по обработването на данни, отнасящи се до обществената сигурност, отбраната, държавната сигурност (включително икономическото благосъстояние на държавата, когато процесът на обработка е свързан с държавната сигурност) и при дейности на държавата в областта на наказателното право,

[...]“.

ОРЗД

- 4 Съображения 1, 4, 10, 16, 19, 39, 50 и 154 от ОРЗД гласят:

„(1) Защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни е основно право. Член 8, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз („Хартата“) и член 16, параграф 1 [ДФЕС] предвиждат, че всеки има право на защита на личните му данни.

[...]

(4) Обработването на лични данни следва да е предназначено да служи на човечеството. Правото на защита на личните данни не е абсолютно право, а трябва да бъде разглеждано във връзка с функцията му в обществото и да бъде в равновесие с другите основни права съгласно принципа на пропорционалност. Настоящият регламент е съобразен с всички основни права и в него се спазват свободите и принципите, признати от Хартата, както са залегнали в Договорите, и по-специално зачитането на личния и семейния живот, дома и комуникациите, защитата на личните данни, свободата на мисълта, съвестта и религията, свободата на изразяване на мнение

и свободата на информацията, свободата на стопанската инициатива, правото на ефективни правни средства за защита и на справедлив съдебен процес, както и културното, религиозното и езиковото многообразие.

[...]

- (10) За да се гарантира последователно и високо ниво на защита на физическите лица, както и за да се премахнат препятствията пред движението на лични данни в Съюза, нивото на защита на правата и свободите на физическите лица във връзка с обработването на такива данни следва да бъде равностойно във всички държави членки. Следва да се гарантира последователно и еднородно прилагане в рамките на Съюза на правилата за защита на основните права и свободи на физическите лица във връзка с обработването на лични данни. [...]

[...]

- (16) Настоящият регламент не се прилага за въпросите на защитата на основните права и свободи или на свободното движение на лични данни, свързани с дейности, които са извън приложното поле на правото на Съюза, например дейности в областта на националната сигурност. Настоящият регламент не се прилага за обработването на лични данни от държавите членки, когато извършват дейности във връзка с общата външна политика и политика на сигурност на Съюза.

[...]

- (19) Защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наложените наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, както и свободното движение на такива данни, са предмет на специален правен инструмент на Съюза. Следователно настоящият регламент не следва да се прилага за дейности по обработване на лични данни за такива цели. Обработването на лични данни от страна на публичните органи по силата на настоящия регламент, когато е за тези цели, обаче следва да бъде уредено с по-специфичен правен акт на Съюза, а именно с Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета [от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (ОВ L 119, 2016 г., стр. 89)] [...]

[...]

- (39) [...] По-специално, конкретните цели, за които се обработват лични данни, следва да бъдат ясни и законни и определени към момента на събирането на личните данни. [...] Личните данни следва да се обработват, единствено ако целта на обработването не може да бъде постигната в достатъчна степен с други средства. [...]

[...]

(50) Обработването на лични данни за цели, различни от тези, за които първоначално са събрани личните данни, следва да бъде разрешено единствено когато обработването е съвместимо с целите, за които първоначално са събрани личните данни. В такъв случай не се изисква отделно правно основание, различно от това, с което е било разрешено събирането на личните данни. Ако обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или свързана с упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора на лични данни, в правото на Съюза или в правото на държава членка могат да бъдат определени и уточнени задачите и целите, за които по-нататъшното обработване следва да се счита за съвместимо и законосъобразно. [...]

[...]

(154) Настоящият регламент дава възможност при прилагането му да се взема предвид принципът на публичен достъп до официални документи. Публичният достъп до официални документи може да се счита, че е в обществен интерес. Личните данни в документи, съхранявани от публичен орган или публична структура, следва да могат да бъдат разкрити от този орган или структура, ако правото на Съюза или правото на държава членка, чийто субект е публичният орган или публичната структура, предвижда това. Такова законодателство следва да съвместява публичния достъп до официални документи и повторната употреба на информацията в общественния сектор с правото на защита на личните данни и поради това може да осигури необходимото съгласуване с правото на защита на личните данни съгласно настоящия регламент. Във връзка с това позоваването на публични органи и структури следва да включва всички органи или други структури, обхванати от правото на държавата членка относно публичния достъп до документи. Директива [2003/98/ЕО] оставя непроменено и по никакъв начин не засяга нивото на защита на физическите лица що се отнася до обработката на лични данни съгласно разпоредбите на Съюза и на националното право и по-специално не променя задълженията и правата, установени в настоящия регламент. По-специално, посочената директива не следва да се прилага за документи, достъпът до които е изключен или ограничен по силата на режимите за достъп на основание защита на личните данни, както и за части от документи, достъпни по силата на тези режими и съдържащи лични данни, чиято повторна употреба е определена от правото като несъвместима с правото за защита на физическите лица по отношение на обработката на лични данни.“

5 Член 1 от този регламент, озаглавен „Предмет и цели“, гласи:

„1. С настоящия регламент се определят правилата по отношение на защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни, както и правилата по отношение на свободното движение на лични данни.

2. С настоящия регламент се защитават основни права и свободи на физическите лица, и по-специално тяхното право на защита на личните данни.

3. Свободното движение на лични данни в рамките на Съюза не се ограничава, нито се забранява по причини, свързани със защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни.“

6 Член 2 от посочения регламент, озаглавен „Материален обхват“, предвижда в параграфи 1 и 2:

„1. Настоящият регламент се прилага за обработването на лични данни изцяло или частично с автоматични средства, както и за обработването с други средства на лични данни, които са част от регистър с лични данни или които са предназначени да съставляват част от регистър с лични данни.

2. Настоящият регламент не се прилага за обработването на лични данни:

- а) в хода на дейности, които са извън приложното поле на правото на Съюза;
- б) от държавите членки, когато извършват дейности, които попадат в приложното поле на дял V, глава 2 от ДЕС;
- в) от физическо лице в хода на чисто лични или домашни занимания;
- г) от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наложените наказания, включително предпазването от и предотвратяването на заплахи за обществената сигурност“.

7 Съгласно член 4 от този регламент, озаглавен „Определения“:

„За целите на настоящия регламент:

- 1) „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано [...];
- 2) „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване;

[...]

- 7) „администратор“ означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с други определя целите и средствата за обработването на лични данни; когато целите и средствата за това обработване се определят от правото на Съюза или правото на държава членка, администраторът или специалните критерии за неговото определяне могат да бъдат установени в правото на Съюза или в правото на държава членка;

[...]“.

8 Член 5 от ОРЗД е озаглавен „Принципи, свързани с обработването на лични данни“ и предвижда:

„1. Личните данни са:

- а) обработвани законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните („законосъобразност, добросъвестност и прозрачност“);
- б) събирани за конкретни, изрично указани и легитимни цели и не се обработват по-нататък по начин, несъвместим с тези цели; [...] („ограничение на целите“)
- в) подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват („свеждане на данните до минимум“);
- г) точни и при необходимост да бъдат поддържани в актуален вид; трябва да се предприемат всички разумни мерки, за да се гарантира своевременното изтриване или коригиране на неточни лични данни, като се имат предвид целите, за които те се обработват („точност“);
- д) съхранявани във форма, която да позволява идентифицирането на субекта на данните за период, не по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват личните данни; [...] („ограничение на съхранението“);
- е) обработвани по начин, който гарантира подходящо ниво на сигурност на личните данни, включително защита срещу неразрешено или незаконосъобразно обработване и срещу случайна загуба, унищожаване или повреждане, като се прилагат подходящи технически или организационни мерки („цялостност и поверителност“).

2. Администраторът носи отговорност и е в състояние да докаже спазването на параграф 1 („отчетност“).“

9 Член 6 от този регламент, озаглавен „Законосъобразност на обработването“, предвижда в параграф 1:

„Обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия:

- а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели;
- б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на договор;
- в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора;
- г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице;

- д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора;
- е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

Буква е) на първа алинея не се прилага за обработването, което се извършва от публични органи при изпълнението на техните задачи“.

- 10 Член 10 от същия регламент, озаглавен „Обработване на лични данни, свързани с присъди и нарушения“, гласи:

„Обработването на лични данни, свързани с присъди и нарушения или със свързаните с тях мерки за сигурност, въз основа на член 6, параграф 1, се извършва само под контрола на официален орган или когато обработването е разрешено от правото на Съюза или правото на държава членка, в което са предвидени подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данни. Пълен регистър на присъдите по наказателни дела се поддържа само под контрола на официален орган“.

- 11 Член 51 от същия регламент е озаглавен „Надзорен орган“ и параграф 1 от него гласи:

„Всяка държава членка осигурява един или повече независими публични органи, които са отговорни за наблюдението на прилагането на настоящия регламент, за да се защитят основните права и свободи на физическите лица във връзка с обработването и да се улесни свободното движение на личните данни в рамките на Съюза („надзорен орган“)“.

- 12 Член 85 от ОРЗД, озаглавен „Обработване и свобода на изразяване и информация“ предвижда в параграф 1 от него:

„Държавите членки съгласуват със закон правото на защита на личните данни в съответствие с настоящия регламент с правото на свобода на изразяване и информация, включително обработването за журналистически цели и за целите на академичното, художественото или литературното изразяване“.

- 13 Член 86 от този регламент, озаглавен „Обработване и публичен достъп до официални документи“, предвижда:

„Лични данни в официални документи, държани от публичен орган или публична или частна структура за изпълнение на задача от обществен интерес могат да бъдат разкривани от този орган или структура в съответствие с правото на Съюза или правото на държавата членка, на което се подчинява публичният орган или структура, за да се съгласува публичният достъп до официални документи с правото на защита на личните данни в съответствие с настоящия регламент“.

- 14 Съгласно член 87 от посочения регламент, озаглавен „Обработване на националния идентификационен номер“:

„Държавите членки могат да определят и специалните условия за обработване на национален идентификационен номер или на всякакъв друг идентификатор с общо приложение. В този случай националният идентификационен номер и всеки друг идентификатор с общо

приложение се използват само при подходящи гаранции за правата и свободите на субекта на данните в съответствие с настоящия регламент“.

15 Член 94 от същия регламент гласи:

„1. Директива [95/46] се отменя, считано от 25 май 2018 г.

2. Позоваванията на отменената директива се тълкуват като позовавания на настоящия регламент. [...]“.

Директива 2016/680

16 Съображения 10, 11 и 13 от Директива 2016/680 гласят:

„(10) В Декларация № 21 относно защитата на личните данни в областта на съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси и полицейското сътрудничество, приложена към заключителния акт на Междуправителствената конференция, която прие Договора от Лисабон, конференцията признава, че може да са необходими специални правила относно защитата на личните данни и свободното движение на лични данни в областите на съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси и полицейското сътрудничество въз основа на член 16 от ДФЕС, поради специфичното естество на тези области.

(11) Поради това е уместно тези области да бъдат предмет на директива, която установява специални правила за защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, като се отчита специфичният характер на тези дейности. Такива компетентни органи могат да включват не само публични органи, например съдебните органи, полицията и други правоприлагащи органи, но и всеки друг орган или образувание, който по силата на правото на държавите членки упражнява публична власт и публични правомощия за целите на настоящата директива. Когато обаче подобен орган или образувание обработва лични данни за цели, различни от целите на настоящата директива, се прилага [ОРЗД]. Поради това [ОРЗД] се прилага в случаите, в които даден орган или образувание събира лични данни за други цели и допълнително обработва тези лични данни, за да се съобрази с правно задължение, с което е обвързан. [...]

[...]

(13) Престъпление“ по смисъла на настоящата директива следва да бъде автономно понятие в правото на Съюза, което съответства на тълкуването на Съда на Европейския съюз [...]“.

17 Член 3 от тази директива гласи:

„За целите на настоящата директива:

[...]

7. „компетентен орган“ означава:

- а) всеки публичен орган, който е компетентен за предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване; или
- б) всякакъв друг орган или образование, който по силата на правото на държава членка разполага с публична власт и публични правомощия за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване;

[...]“.

Директива 2003/98

18 Съгласно съображение 21 от Директива 2003/98:

„Настоящата директива следва да се осъществява и прилага в пълно съответствие с принципите, свързани със защитата на личните данни в съответствие с Директива [95/46]“.

19 Член 1 от Директива 2003/98, озаглавен „Предмет и обхват“, предвижда:

„1. Настоящата директива установява минимален набор от правила, ръководещи повторното използване и практическите средства за улесняване на повторното използване на съществуващите документи, притежавани от органите от обществения сектор в държавите членки.

2. Настоящата директива не се прилага по отношение на:

[...]

вв) документи, достъпът до които е изключен или ограничен по силата на режимите за достъп на основание защитата на личните данни, както и части от документи, достъпни по силата на тези режими, които съдържат лични данни, чиято повторна употреба е определена от закона като несъвместима със закона за защита на физическите лица по отношение на обработката на лични данни;

[...]

3. Настоящата директива надгражда и не засяга режимите на достъп в държавите членки.

4. Настоящата директива оставя непроменени и по никакъв начин не засяга нивото на защита на физическите лица що се отнася до обработката на лични данни съгласно разпоредбите на Съюза и на националното законодателство, нито, в частност, променя задълженията и правата, установени в Директива 95/46/ЕО.

[...]“.

Латвийското право

- 20 Член 96 от Latvijas Republikas Satversme (Конституция на Република Латвия, наричана по-нататък „латвийската конституция“) гласи:

„Всеки има право на неприкосновеност на неговия личен живот, на неговото жилище и на неговата кореспонденция“.

- 21 Съгласно член 1, параграф 5 от Informācijas atklātības likums (Закона за оповестяването на информация) от 29 октомври 1998 г. (*Latvijas Vēstnesis*, 1998 г., бр. 334/335) повторното използване се състои в използването на общественодостъпна информация, притежавана и вписана от орган, с търговска или нетърговска цел, различна от първоначалната цел, за която е вписана информацията, ако това използване се извършва от частно лице и не е част от задачите на публичната власт.

- 22 Съгласно член 4 от този закон общественодостъпна е информацията, която не попада в категорията на информацията, достъпът до която е ограничен.

- 23 Член 5, параграф 1 от този закон предвижда, че информация, достъпът до която е ограничен, е налице, когато съответната информация е предназначена за ограничена група лица за целите на изпълнението на техните задачи или професионални задължения и когато разкриването или загубата на тази информация поради естеството и съдържанието ѝ възпрепятства или може да възпрепятства дейността на даден орган или причинява или може да причини вреди на защитените от закона интереси на лицата. В параграф 2 от този член се подчертава, че е налице информация, достъпът до която е ограничен, по-специално когато законът предвижда това, а в параграф 6 от същия член се уточнява, че вече публикувана информация не може да се счита за информация, достъпът до която е ограничен.

- 24 Съгласно член 10, параграф 3 от посочения закон обществено достъпна информация може да се предостави при поискване, като заявителят не е длъжен да доказва по специфичен начин интереса си от получаване на тази информация и достъпът до нея не може да му бъде отказан с мотива, че тя не се отнася до него.

- 25 Член 14¹ от Ceļu satiksmes likums (Закон за движението по пътищата) от 1 октомври 1997 г. (*Latvijas Vēstnesis*, 1997 г., бр. 274/276) в редакцията му, приложима към спора в главното производство, озаглавен „Достъп до информация, съхранявана в националния регистър на превозните средства и техните водачи [...]“, предвижда в параграф 2:

„Информацията относно [...] правото на лице да управлява превозни средства, наложените и неплатени в законоустановените срокове глоби за пътнотранспортни нарушения, както и друга информация, вписана в националния регистър на превозните средства и техните водачи [...], се счита за общественодостъпна“.

- 26 Член 43 от Закона за движението по пътищата, озаглавен „Система от точки за пътнотранспортни нарушения“, предвижда в параграф 1:

„С цел да се повлияе върху поведението на водачите на превозни средства, като се благоприятства безопасното управление на превозните средства и спазването на правилата за движение по пътищата, както и с цел да се сведат до минимум рисковете за живота, здравето и имуществото на лицата, административните нарушения, извършени от водачите на превозни

средства, се вписват в регистъра на присъдите, а точките за пътнотранспортни нарушения се вписват в националния регистър на превозните средства и техните водачи“.

- 27 В съответствие с точки 1 и 4 от Ministru kabineta noteikumi Nr. 551 „Pārķāpumu uzskaites punktu sistēmas piemērošanas noteikumi“ (Постановление № 551 на Министерския съвет относно правилата за прилагане на системата от точки за пътнотранспортни нарушения) от 21 юни 2004 г. (*Latvijas Vēstnesis*, 2004 г., бр. 102, наричано по-нататък „Постановление № 551“) точките за административни нарушения, извършени от водачи на превозни средства, се регистрират автоматично в деня, в който изтича срокът за обжалване на решението за налагане на административна санкция.
- 28 Съгласно точка 7 от това постановление точките за пътнотранспортни нарушения се заличават с изтичането на погасителната давност.
- 29 Съгласно точка 12 от посоченото постановление в зависимост от броя на точките за пътнотранспортни нарушения спрямо водачите се прилагат мерки като предупреждения, обучения, изпити в областта на движението по пътищата или забрана за управление на превозни средства за определен период.
- 30 Както следва от член 32, параграф 1 от Satversmes tiesas likums (Закон за Конституционния съд) от 5 юни 1996 г. (*Latvijas Vēstnesis*, 1996 г., бр. 103), решенията на Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Конституционен съд, Латвия) са окончателни и подлежат на изпълнение от момента на обявяването им. Съгласно член 32, параграф 3 от този закон правна разпоредба, която е обявена от Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Конституционен съд) за несъответстваща на правна норма от по-висок ранг, се счита за нищожна, считано от деня на публикуването на решението на този съд, освен ако съдът не реши друго.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 31 В е физическо лице, на което са наложени точки за едно или няколко пътнотранспортни нарушения. В съответствие със Закона за движението по пътищата и с Постановление № 551 от 21 юни 2004 г. Ceļu satiksmes drošības direkcija (Дирекция „Безопасност на движението по пътищата“, Латвия) (наричана по-нататък „CSDD“) вписва тези точки за пътнотранспортни нарушения в националния регистър на превозните средства и техните водачи.
- 32 Тъй като съдържащата се в този регистър информация относно посочените точки е общественодостъпна и според В е била предоставена за повторно използване на няколко икономически оператора, В подава конституционна жалба до Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Конституционен съд) с оглед на това да се провери дали член 14¹, параграф 2 от Закона за движението по пътищата е в съответствие с основното право на неприкосновеност на личния живот, установено в член 96 от латвийската конституция.
- 33 Latvijas Republikas Saeima (Парламент на Република Латвия, наричан по-нататък „латвийският парламент“) е допуснат да участва в производството в качеството му на институция, приела Закона за движението по пътищата. Освен това в производството са изслушани CSDD, която обработва данните относно точките за пътнотранспортни нарушения, Datu valsts inspekcija (Орган за защита на данните), който по смисъла на член 51 от ОРЗД е надзорният орган в Латвия, както и няколко други органа и лица.

- 34 В рамките на главното производство латвийският парламент потвърждава, че по силата на член 14¹, параграф 2 от Закона за движение по пътищата всяко лице може да получи информация относно наложените на друго лице точки за пътнотранспортни нарушения, като направи справка направо в CSDD или като използва услугите, предоставяни от повторни ползватели с търговска цел.
- 35 Латвийският парламент подчертава, че тази разпоредба е законосъобразна, тъй като е обоснована от целта за подобряване на пътната безопасност. Посоченият обществен интерес изисквал нарушителите на Кодекса за движение по пътищата, и по-специално тези, които системно и недобросъвестно нарушават разглеждания кодекс, да бъдат идентифицирани свободно, а прозрачността да разубеди водачите на превозни средства да извършват нарушения.
- 36 Посочената разпоредба била обоснована и от правото на достъп до информация, предвидено от латвийската конституция.
- 37 Латвийският парламент също така уточнява, че на практика съобщаването на информацията, съдържаща се в националния регистър на превозните средства и техните водачи, се извършва при условие че заявителят предостави националния идентификационен номер на водача, за който иска да се осведоми. Това предварително условие за получаване на информацията се обяснява с факта, че за разлика от името на лицето, което може да съвпада с това на други лица, националният идентификационен номер е уникален идентификатор.
- 38 От своя страна CSDD отбелязва, че член 14¹, параграф 2 от Закона за движението по пътищата не налага ограничения нито за предоставянето на обществен достъп до данните относно точките за пътнотранспортни нарушения, нито за повторната употреба на тези данни. Що се отнася до договорите, които CSDD сключва с операторите, осъществяващи повторна употреба, Дирекцията подчертава, че тези договори не предвиждат законно прехвърляне на данни и че повторните ползватели трябва да гарантират, че предоставената на техните клиенти информация не надхвърля информацията, която може да бъде получена от CSDD. Освен това в рамките на тези договори приобретателят удостоверявал, че ще използва получената информация в съответствие с посочените в договора цели и при спазване на действащата правна уредба.
- 39 Що се отнася до Datu valsts inspekcija (Орган за защита на данните), той изразява съмнения относно съответствието на член 14¹, параграф 2 от Закона за движението по пътищата с член 96 от латвийската конституция, който предвижда правото на неприкосновеност на личния живот. Според посочения орган не били ясно установени значението и целта на извършваното въз основа на спорната разпоредба обработване на данни и съответно не била изключена възможността това обработване да е неподходящо или непропорционално. Всъщност, макар статистическите данни за пътнотранспортните произшествия в Латвия да показват намаляване на броя на произшествията, нямало доказателства, че системата от точки за пътнотранспортни нарушения и достъпът на обществеността до свързаната с нея информация са допринесли за това благоприятно развитие.

- 40 Най-напред *Satversmes tiesa* (Конституционен съд) установява, че жалбата се отнася до член 14¹, параграф 2 от Закона за движението по пътищата само доколкото тази разпоредба предоставя обществен достъп до наложените точки за пътнотранспортни нарушения, вписани в националния регистър на превозните средства и техните водачи.
- 41 По-нататък тази юрисдикция посочва, че точките за пътнотранспортни нарушения представляват лични данни и че в рамките на преценката на правото на неприкосновеност на личния живот, предвидено в член 96 от латвийската конституция, трябва да се вземат предвид ОРЗД, както и в по-общ смисъл — член 16 ДФЕС и член 8 от Хартата.
- 42 Що се отнася до целите на латвийската правна уредба в областта на движението по пътищата, посочената юрисдикция посочва, че именно с цел да се увеличи безопасността по пътищата, извършените от водачите нарушения, които са квалифицирани като административни в Латвия, се вписват в регистъра на присъдите и че точките за пътнотранспортни нарушения се вписват в националния регистър на превозните средства и техните водачи.
- 43 Що се отнася по-специално до националния регистър на превозните средства и техните водачи, той позволявал да се установи броят на извършените пътнотранспортни нарушения и да се наложат мерки в зависимост от този брой. Така системата от точки за пътнотранспортни нарушения, вписани в този регистър, имала за цел да повиши безопасността на движението по пътищата, като позволи, от една страна, разграничаване на водачите на превозни средства, които системно и недобросъвестно не спазват правилата за движение по пътищата, от водачите, които извършват нарушения в редки случаи. От друга страна, подобна система можела също така превантивно да повлияе върху поведението на участниците в движението, като ги подтикне да спазват правилата за движение по пътищата.
- 44 Според запитващата юрисдикция е безспорно, че член 14¹, параграф 2 от Закона за движението по пътищата дава право на всяко лице да поиска и да получи от CSDD съдържащата се в националния регистър на превозните средства и техните водачи информация за наложените на водачите точки за пътнотранспортни нарушения. В това отношение тя потвърждава, че на практика тази информация се предоставя на заявителя веднага щом той посочи националния идентификационен номер на съответния водач.
- 45 По-нататък *Satversmes tiesa* (Конституционен съд) уточнява, че поради класифицирането им като общественодостъпна информация наложените точки за пътнотранспортни нарушения попадат в приложното поле на Закона за оповестяването на информация и следователно могат да бъдат използвани повторно за търговски или нетърговски цели, различни от първоначалната цел, за която е вписана информацията.
- 46 За целите на тълкуването и прилагането на член 96 от латвийската конституция в съответствие с правото на Съюза, тази юрисдикция иска да установи, на първо място, дали информацията относно точките за пътнотранспортни нарушения попада в обхвата на посочената в член 10 от ОРЗД информация, а именно „лични данни, свързани с присъди и нарушения“. Ако това е така, може да се приеме, че член 14¹, параграф 2 от Закона за движение по пътищата нарушава изискванията по член 10 от ОРЗД, съгласно които обработването на посочените в тази разпоредба данни може да се извършва само „под контрола на официален орган“ или при спазване на „подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данни“.

- 47 Посочената юрисдикция отбелязва, че член 8, параграф 5 от Директива 95/46, който предоставя на всяка държава членка възможността да прецени дали следва да разшири обхвата на специалните правила относно данните за нарушения и наказателни присъди, като обхване данните, свързани с административни нарушения и санкции, се прилага в Латвия, считано от 1 септември 2007 г., по такъв начин, че личните данни за административни нарушения, подобно на данните относно престъпленията и наказателните присъди, могат да бъдат обработвани само в случаите и от лицата, предвидени по закон.
- 48 Освен това същата юрисдикция подчертава, че в съответствие със съображение 4 от ОРЗД обхватът на член 10 от този регламент трябва да се прецени при отчитане на функцията на основните права в обществото. В този контекст обаче целта да се избегне прекомерното отрицателно въздействие на предишна присъда на дадено лице върху личния и професионалния му живот можела да има значение както по отношение на наказателните, така и по отношение на административните нарушения. В този контекст следвало да се вземе предвид практиката на Европейския съд по правата на човека относно приравняването на някои административни дела на наказателни дела.
- 49 На второ място, Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Конституционен съд) иска да разбере какъв е обхватът на член 5 от ОРЗД. По-специално този съд иска да се установи дали латвийският законодател е изпълнил задължението, посочено в параграф 1, буква е) от този член, да гарантира, че личните данни се обработват при осигуряване на „цялостност и поверителност“. Запитващата юрисдикция отбелязва, че член 14¹, параграф 2 от Закона за движението по пътищата, който предоставя достъп до информацията относно точките за пътнотранспортни нарушения, като дава възможност да се установи дали дадено лице е осъдено за нарушение на правилата за движение по пътищата, не е придружен от конкретни мерки, гарантиращи сигурността на тези данни.
- 50 На трето място, запитващата юрисдикция иска да установи дали Директива 2003/98 е релевантна за преценката на съвместимостта на член 14¹, параграф 2 от Закона за движението по пътищата с правото на неприкосновеност на личния живот. Всъщност от тази директива следвало, че повторното използване на лични данни може да бъде разрешено само при спазване на посоченото право.
- 51 На четвърто място, с оглед на практиката на Съда, съгласно която даденото в решенията по преюдициални запитвания тълкуване на правото на Съюза има действие *erga omnes* и *ex tunc*, посочената юрисдикция иска да установи дали в случай на несъвместимост на член 14¹, параграф 2 от Закона за движението по пътищата с член 96 от латвийската конституция, разглеждан в светлината на ОРЗД и на Хартата, тази юрисдикция все пак би могла да запази действието във времето на посочения член 14¹, параграф 2 до датата на постановяване на своето решение, предвид големия брой разглеждани правоотношения.
- 52 В това отношение Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Конституционен съд) обяснява, че съгласно латвийското право акт, обявен от този съд за противоконституционен, следва да се счита за недействителен, считано от датата на обявяване на съдебното решение, освен ако съдът постанови друго. Запитващата юрисдикция обяснява, че в това отношение трябва да осигури равновесие между, от една страна, принципа на правната сигурност и от друга страна, основните права на различните заинтересовани лица.

- 53 При тези обстоятелства Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Конституционен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Трябва ли понятието „обработване на лични данни, свързани с присъди и нарушения или със свързаните с тях мерки за сигурност“ в член 10 от ОРЗД да се тълкува в смисъл, че обхваща предвиденото в спорната разпоредба обработване на информацията относно наложените на водачите точки за пътнотранспортни нарушения?
 - 2) Независимо от отговора на първия въпрос, могат ли разпоредбите на ОРЗД, и по-специално принципът на „цялостност и поверителност“, заложен в член 5, параграф 1, буква е) от него, да се тълкуват в смисъл, че не допускат възможността държавите членки да предвидят достъпност за обществеността на информацията относно наложените на водачите точки за пътнотранспортни нарушения и да разрешат обработването на съответните данни посредством тяхното съобщаване?
 - 3) Трябва ли съображения 50 и 154, член 5, параграф 1, буква б) и член 10 от ОРЗД, както и член 1, параграф 2, буква вв) от Директива 2003/98 да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка, която разрешава предаването на информацията относно наложените на водачите точки за пътнотранспортни нарушения с цел повторна употреба?
 - 4) При утвърдителен отговор на някой от предходните въпроси, трябва ли принципът на предимство на правото на Съюза и принципът на правната сигурност да се тълкуват в смисъл, че би могло да бъде допустимо прилагането на спорната разпоредба и запазването на правните ѝ последици до влизането в сила на окончателното решение на Satversmes tiesa (Конституционен съд)?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 54 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 10 от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че в неговия обхват попадат случаите на обработване на лични данни относно точките, наложени на водачите за пътнотранспортни нарушения, което се състои в публично оповестяване на тези данни.
- 55 Съгласно член 10 от ОРЗД обработването на лични данни свързани с присъди и нарушения или със свързаните с тях мерки за сигурност въз основа на член 6, параграф 1 се извършва само под контрола на официален орган или когато обработването е разрешено от правото на Съюза или от правото на държава членка, в което са предвидени подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данни.
- 56 Следователно като начало трябва да се провери дали информацията относно точките за пътнотранспортни нарушения, предоставена на трети лица по силата на спорната правна уредба, представлява „лични данни“ по смисъла на член 4, точка 1 от ОРЗД и дали посоченото съобщаване представлява „обработване“ на такива данни по смисъла на член 4, точка 2, което попада в материалното приложно поле на ОРЗД, както е определено в член 2 от него.

- 57 В това отношение следва да се констатира, на първо място, че видно от акта за преюдициално запитване, латвийската правна уредба предвижда налагането на точки на водачите на превозни средства, които са извършили пътнотранспортно нарушение и на които е наложена имуществена или друга санкция. Посочените точки се вписват от публичноправен орган, а именно от CSDD, в националния регистър на превозните средства и техните водачи в деня, в който изтича срокът за обжалване на решението за налагане на съответната санкция.
- 58 От акта за преюдициално запитване следва също така, че пътнотранспортните нарушения и санкциите за тях попадат в обхвата на административното право в Латвия и че налагането на точки за пътнотранспортни нарушения има за цел не да наложи допълнителна санкция, а да повиши осведомеността на съответните водачи, насърчавайки ги да възприемат по-сигурен начин на управление. При достигане на определен брой точки за пътнотранспортни нарушения, на съответното лице може да бъде наложена забрана да управлява превозно средство за определен период.
- 59 От акта за преюдициално запитване следва също така, че разглежданата в главното производство правна уредба задължава CSDD да предостави информация относно наложените на определен водач точки за пътнотранспортни нарушения на всяко лице, поискало достъп до тази информация. За целта CSDD изисква единствено лицето, поискало посочената информация, да идентифицира надлежно съответния водач, предоставяйки неговия национален идентификационен номер.
- 60 В този смисъл се налага изводът, че данните относно точките за пътнотранспортни нарушения, които се отнасят до идентифицирано физическо лице, съставляват „лични данни“ по смисъла на член 4, точка 1 от ОРЗД и че съобщаването им от CSDD на трети лица представлява „обработване“ по смисъла на член 4, точка 2 от ОРЗД.
- 61 На второ място е важно да се отбележи, че съобщаването на тези данни попада в широкото определение на материалното приложно поле на ОРЗД, както е посочено в член 2, параграф 1 от ОРЗД, и не спада към обработването на лични данни, което член 2, параграф 2, букви а) и г) от ОРЗД изключва от това приложно поле.
- 62 Всъщност, що се отнася, от една страна, до член 2, параграф 2, буква а) от ОРЗД, той предвижда, че посоченият регламент не се прилага за обработването на лични данни „в хода на дейности, които са извън приложното поле на правото на Съюза“. Това изключение от приложимостта на ОРЗД, подобно на другите изключения, предвидени в член 2, параграф 2 от него, трябва да се тълкува стриктно (вж. в този смисъл решения от 9 юли 2020 г., Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, т. 68 и от 16 юли 2020 г., Facebook Ireland и Schrems, C-311/18, EU:C:2020:559, т. 84).
- 63 В това отношение е важно член 2, параграф 2, буква а) от този регламент да се тълкува във връзка с член 2, параграф 2, буква б) и със съображение 16 от него, в което се уточнява, че посоченият регламент не се прилага към обработването на лични данни в контекста на „дейности, които са извън приложното поле на правото на Съюза, например дейности в областта на националната сигурност“, както и „дейности във връзка с общата външна политика и политика на сигурност на Съюза“.

- 64 От това следва, че член 2, параграф 2, букви а) и б) от ОРЗД е частично продължение на член 3, параграф 2, първо тире от Директива 95/46. Следователно член 2, параграф 2, букви а) и б) от ОРЗД не може да се тълкува в смисъл, че има по-широк обхват от изключението, произтичащо от член 3, параграф 2, първо тире от Директива 95/46, което е въвело изключение от приложното поле на тази директива по-специално за обработването на лични данни, извършвано в рамките на „дейности извън приложното поле на правото на Общността, например дейностите, предвидени в дял V и дял VI от Договора за [ЕС, в неговата редакция преди Договора от Лисабон], и във всички случаи при дейности по обработването на данни, отнасящи се до обществената сигурност, отбраната, държавната сигурност [...]“.
- 65 Както обаче Съдът многократно е постановявал, единствено обработването на лични данни, извършвано в рамките на дейност, присъща на държавите или на държавните органи и изрично спомената в посочения член 3, параграф 2, или в рамките на дейност, която може да бъде причислена към същата категория, е изключена от приложното поле на посочената директива (вж. в този смисъл решения от 6 ноември 2003 г., Lindqvist, C-101/01, EU:C:2003:596, т. 42—44, от 27 септември 2017 г., Puškár, C-73/16, EU:C:2017:725, т. 36 и 37 и от 10 юли 2018 г., Jehovan todistajat, C-25/17, EU:C:2018:551, т. 38).
- 66 От това следва, че член 2, параграф 2, буква а) от ОРЗД, разглеждан във връзка със съображение 16 от този регламент, трябва да се разглежда като целящ единствено да изключи от приложното поле на посочения регламент обработването на лични данни, извършвано от държавните органи в рамките на дейност, насочена към запазване на националната сигурност, или на дейност, която може да бъде причислена към същата категория, така че сам по себе си фактът, че дадена дейност е присъща на държавата или на публичен орган, не е достатъчен, за да може това изключение да се прилага автоматично към подобна дейност (вж. в този смисъл решение от 9 юли 2020 г., Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, т. 70).
- 67 Дейностите, които имат за цел защита на националната сигурност, посочени в член 2, параграф 2, буква а) от ОРЗД, обхващат по-специално, както по същество отбелязва и генералният адвокат в точки 57 и 58 от заключението си, дейностите, които имат за предмет защитата на съществените функции на държавата и на основните интереси на обществото.
- 68 Дейностите, свързани с безопасността на движението по пътищата, обаче не преследват такава цел и следователно не могат да бъдат причислени към категорията на дейностите, чиято цел е защитата на националната сигурност, посочени в член 2, параграф 2, буква а) от ОРЗД.
- 69 Що се отнася, от друга страна, до член 2, параграф 2, буква г) от ОРЗД, той предвижда, че този регламент не се прилага за обработването на лични данни, извършено „от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наложените наказания, включително предпазването от и предотвратяването на заплахи за обществената сигурност“. Както следва от съображение 19 от посочения регламент, това изключение е мотивирано от обстоятелството, че обработването на лични данни за тези цели и от компетентните органи се урежда от по-конкретен акт на Съюза, а именно от Директива

2016/680, която е приета в същия ден като ОРЗД и в член 3, параграф 7 от която се посочва какво следва да се разбира под „компетентен орган“, като това определение трябва да се приложи по аналогия към член 2, параграф 2, буква г).

- 70 От съображение 10 от Директива 2016/680 следва, че понятието „компетентен орган“ трябва да се разбира във връзка със защитата на личните данни в областта на съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси и полицейското сътрудничество, като се имат предвид промените, които могат да се окажат необходими в това отношение поради специфичното естество на тези области. Освен това в съображение 11 от посочената директива се уточнява, че ОРЗД се прилага към обработването на лични данни, което се извършва от „компетентен орган“ по смисъла на член 3, параграф 7 от него, но за цели, различни от предвидените в Директива 2016/680.
- 71 С оглед на данните, с които разполага Съдът, не изглежда, че при упражняване на дейностите, предмет на главното производство, които се състоят в съобщаване на личните данни относно точките за пътнотранспортни нарушения за целите на пътната безопасност, CSDD може да се счита за „компетентен орган“ по смисъла на посочения член 3, параграф 7 от Директива 2016/680 и следователно че подобни дейности могат да попаднат в обхвата на изключението, предвидено в член 2, параграф 2, буква г) от ОРЗД.
- 72 Следователно съобщаването от страна на CSDD на личните данни, свързани с наложените на водачите на превозни средства точки за пътнотранспортни нарушения, попада в материалното приложно поле на ОРЗД.
- 73 Що се отнася до приложимостта на член 10 от ОРЗД към подобно съобщаване трябва да се установи дали така оповестените данни съставляват лични данни, „свързани с присъди и нарушения или със свързаните с тях мерки за сигурност“ по смисъла на тази разпоредба, чието обработване „се извършва само под контрола на официален орган“ или „когато обработването е разрешено от правото на Съюза или правото на държава членка, в което са предвидени подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данни“.
- 74 В това отношение е важно да се отбележи, че посоченият член 10 цели да осигури по-голяма защита по отношение на подобно обработване, което поради особено чувствителността на тези данни може да представлява особено тежко вмешателство в основните права на неприкосновеност на личния живот и на защита на личните данни, гарантирани в членове 7 и 8 от Хартата (вж. в този смисъл решение от 24 септември 2019 г., GC и др. (Премахване на чувствителни данни от резултатите при търсене), C-136/17, EU:C:2019:773, т. 44).
- 75 Всъщност, след като данните, на които се позовава член 10 от ОРЗД, се отнасят до поведение, предизвикващо неодобрение в обществото, предоставянето на достъп до такива данни може да доведе до заклеймяване на съответното лице и да доведе до сериозна намеса в личния или професионалния му живот.
- 76 Както подчертава латвийското правителство в отговорите си на въпросите на Съда, действително в настоящия случай решенията на латвийските органи за санкциониране на пътнотранспортните нарушения са вписани в регистъра на присъдите, до който обществеността има достъп само в ограничени случаи, а не в регистъра на превозните средства и техните водачи, до който член 14¹, параграф 2 от Закона за движение по пътищата дава свободен достъп. При все това, както подчертава запитващата юрисдикция,

съобщаването от CSDD на личните данни относно вписаните в регистъра точки за пътнотранспортни нарушения позволява на обществеността да установи дали определено лице е извършило пътнотранспортни нарушения, и ако това е така, да направи извод за тежестта и честотата на тези нарушения. При това положение подобен режим за съобщаване на точките за пътнотранспортни нарушения е равностойно на предоставяне на достъп до лични данни за тези нарушения.

- 77 За да се определи дали такъв достъп представлява обработване на лични данни, свързани с „нарушения“ по смисъла на член 10 от ОРЗД, е важно да се отбележи, първо, че това понятие се позовава само на престъпленията, както по-специално се установява от процеса на създаването на ОРЗД. В действителност, макар Европейският парламент да е предложил изрично в тази разпоредба да се включи излиза „административни санкции“ (ОВ С 378, 2017 г., стр. 430), това предложение не е било прието. Посоченото обстоятелство е от още по-голямо значение, като се има предвид, че разпоредбата, предшестваща член 10 от ОРЗД, а именно член 8, параграф 5 от Директива 95/46, в първа алинея от която са посочени „закононарушения“ и „наказателни присъди“, предоставя във втора алинея възможност на държавите членки „да предвидят, че данните, отнасящи се до административни санкции или до решения по граждански дела, също се обработват под контрола на официален орган“. Така цялостното разглеждане на посочения член 8, параграф 5 сочи ясно, че понятието „закононарушения“ се отнася единствено до престъпленията.
- 78 При тези условия трябва да се приеме, че след като съзнателно не е включил прилагателното „административни“ в член 10 от ОРЗД, законодателят на Съюза е искал да предвидената в тази разпоредба по-голяма защита да се отнася единствено за наказателноправната област.
- 79 Както отбелязва генералният адвокат в точки 74—77 от заключението си, такова тълкуване се потвърждава от факта, че в текстовете на член 10 от ОРЗД на редица езици изрично се посочват нарушения, които са с наказателноправен характер, като например на немски (*Straftaten*), на испански (*infracciones penales*), на италиански (*reati*), на литовски (*nusikalstamos veikas*), на малтийски (*reati*) и на нидерландски (*strafbare feiten*) език.
- 80 Второ, фактът, че пътнотранспортните нарушения са квалифицирани като административни нарушения в Латвия, не е определящ при преценката дали тези нарушения попадат в приложното поле на член 10 от ОРЗД.
- 81 Във връзка с това следва да се припомни, че разпоредба от правото на Съюза, чийто текст не съдържа изрично препращане към правото на държава членка с оглед на определяне на нейния смисъл и обхват, трябва по принцип да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Съюза (решения от 19 септември 2000 г., *Linster*, С-287/98, EU:C:2000:468, т. 43 и от 1 октомври 2019 г., *Planet49*, С-673/17, *Tarola*, С-483/17, EU:C:2019:801, т. 47).
- 82 В настоящия случай следва да се отбележи най-напред, че ОРЗД не съдържа никакво препращане към националните законодателства, що се отнася до обхвата на термините, съдържащи се в член 10 от него, и по-специално на понятията „нарушения“ и „присъди“.
- 83 По-нататък, от съображение 10 от ОРЗД следва, че той цели да допринесе за изграждането на пространство на свобода, сигурност и правосъдие, за да се гарантира последователно и високо ниво на защита на физическите лица при обработката на лични данни, което предполага това ниво на защита да бъде равностойно във всички държави членки. Би било

в противоречие с тази цел предвидената в посочената разпоредба засилена защита да се прилага към обработката на лични данни, свързани с пътнотранспортни нарушения, само в някои държави членки, но не и в други, само поради това че тези нарушения не са квалифицирани като престъпления в последните държави членки.

- 84 Накрая, както посочва генералният адвокат в точка 84 от заключението си, този извод се подкрепя от съображение 13 от Директива 2016/680, което гласи, че „[п]рестъпление“ по смисъла на настоящата директива следва да бъде автономно понятие в правото на Съюза, което съответства на тълкуването на Съда на Европейския съюз“.
- 85 От това следва, че понятието „престъпление“, което е решаващо за определяне на приложимостта на член 10 от ОРЗД към личните данни за пътнотранспортни нарушения като разглежданите в главното производство, изисква самостоятелно и еднакво тълкуване в целия Съюз, което трябва да бъде дадено, като се държи сметка за преследваната с тази разпоредба цел и за контекста, в който тя се вписва, без в това отношение да е определяща дадената от съответната държава членка квалификация на тези нарушения, като тази квалификация може да бъде различна в различните държави членки (вж. в този смисъл решение от 14 ноември 2013 г., *Baláž*, C-60/12, EU:C:2013:733, т. 26 и 35).
- 86 На трето място, следва да се провери дали пътнотранспортни нарушения като тези, в резултат от които се вписват съответни точки в регистъра на превозните средства и техните водачи, чието съобщаване на трети лица е предвидено в спорната разпоредба, представляват нарушения с наказателноправен характер по смисъла на член 10 от ОРЗД.
- 87 Съгласно практиката на Съда за преценката дали дадено нарушение има наказателноправен характер са релевантни три критерия. Първият критерий е правната квалификация на нарушението във вътрешното право. Вторият критерий е самото естество на нарушението, а третият — тежестта на санкцията, която може да бъде наложена на съответното лице. (вж. в този смисъл решения от 5 юни 2012 г., *Bonda*, C-489/10, EU:C:2012:319, т. 37, от 20 март 2018 г., *Garlsson Real Estate* и др., C-537/16, EU:C:2018:193, т. 28 и от 2 февруари 2021 г., *Consob*, C-481/19, EU:C:2021:84, т. 42).
- 88 Дори за нарушения, които съгласно националното право не са квалифицирани като такива с „наказателен характер“, подобен характер може да произтича от самото естество на въпросното нарушение и от степента на строгост на санкциите, които то може да доведе (вж. в този смисъл решение от 20 март 2018 г., *Garlsson Real Estate* и др., C-537/16, EU:C:2018:193, т. 28 и 32).
- 89 Що се отнася до критерия, свързан със самото естество на нарушението, той предполага да се провери дали разглежданата санкция преследва репресивна цел, без обстоятелството, че тя преследва и превантивна цел, да може само по себе си да я лиши от квалификацията ѝ като наказателноправна санкция. Всъщност присъщи за наказателноправните санкции са както репресията, така и превенцията на противоправните деяния. За разлика от това, мярка, която само поправя вредата, причинена от съответното нарушение, няма наказателноправен характер (вж. в този смисъл решения от 5 юни 2012 г., *Bonda*, C-489/10, EU:C:2012:319, т. 39 и от 20 март 2018 г., *Garlsson Real Estate* и др., C-537/16, EU:C:2018:193, т. 33). Безспорно е обаче, че налагането на точки за пътнотранспортни нарушения, също както глобите или другите санкции, до които може да доведе извършването на подобни нарушения, целят не само поправяне на евентуално причинените от посочените нарушения вреди, но имат и репресивна цел.

- 90 Що се отнася до критерия за степента на строгост на санкциите, до налагането на които може да доведе извършването на тези нарушения, най-напред следва да се отбележи, че само пътнотранспортните нарушения с определена тежест предполагат налагането на точки и съответно подобни нарушения могат да доведат до налагане на санкции с известна строгост. По-нататък, налагането на точки за пътнотранспортни нарушения обикновено се добавя към санкцията, наложена за такова нарушение. Както бе посочено в точка 58 от настоящото решение, такъв е случаят и със законодателството, разглеждано в главното производство. Накрая, кумулирането на посочените точки само по себе си има правни последици, като например задължението да се премине изпит и дори налагането на забрана за управление.
- 91 Този анализ се потвърждава от практиката на Европейския съд по правата на човека, съгласно която независимо от тенденцията за „отпадане на наказателноправния характер“ на пътнотранспортните нарушения в някои държави, тези нарушения трябва по принцип да се считат за такива с наказателноправен характер с оглед както на целта на наложените санкции, която е едновременно превантивна и репресивна, така и на степента на строгост, която те могат да достигнат (вж. в този смисъл ЕСПЧ, 21 февруари 1984 г., *Öztürk c/y Германия*, СЕ:ЕCHR:1984:0221JUD000854479, § 49—53, 29 юни 2007 г., *O’Halloran и Francis c/y Обединено кралство*, СЕ:ЕCHR:2007:0629JUD001580902, § 33—36 и 4 октомври 2016 г., *Rivard c/y Швейцария*, СЕ:ЕCHR:2016:1004JUD002156312, § 23 и 24).
- 92 Квалифицирането на пътнотранспортните нарушения, които могат да доведат до налагането на точки, като нарушения с наказателен характер по смисъла на член 10 от ОРЗД, е съвместимо и с целта на тази разпоредба. Всъщност следва да се констатира, че публичното съобщаване на лични данни относно пътнотранспортните нарушения, включително относно наложените за извършването им точки, може — предвид факта, че подобни нарушения накърняват безопасността по пътищата — да предизвика неодобрение на обществото и да доведе до заклеявяване на съответното лице, по-специално когато тези точки свидетелстват за определена тежест или определена честота на посочените нарушения.
- 93 От това следва, че пътнотранспортните нарушения, които могат да доведат до налагането на точки, попадат в обхвата на понятието „нарушения“, посочено в член 10 от ОРЗД.
- 94 С оглед на всички изложени по-горе съображения на първия поставен въпрос следва да се отговори, че член 10 от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че се прилага към обработването на лични данни, свързани с точките, които са наложени на водачите на превозни средства за извършването на пътнотранспортни нарушения.

По втория въпрос

- 95 С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали разпоредбите на ОРЗД трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национално законодателство, което задължава публичния орган, отговарящ за регистъра, в който са вписани наложените на водачите на превозни средства точки за пътнотранспортни нарушения, да съобщава тези данни на всяко лице, което поиска това, без да е необходимо то да доказва наличието на специфичен интерес от получаването на посочените данни.

- 96 В това отношение е важно да се припомни, че всяко обработване на лични данни трябва, от една страна, да съответства на принципите относно обработването на данни, прогласени в член 5 от ОРЗД, и от друга страна, да отговаря на един от принципите относно законосъобразността на обработването, изброени в член 6 от посочения регламент (вж. в този смисъл решение от 16 януари 2019 г., *Deutsche Post*, C-496/17, EU:C:2019:26, т. 57 и цитираната съдебна практика).
- 97 Що се отнася до принципите относно обработването на лични данни, е вярно, че запитващата юрисдикция се позовава конкретно на принципите на „цялостност“ и „поверителност“, установени в член 5, параграф 1, буква е) от ОРЗД. При това положение от въпросите на посочената юрисдикция следва, че тя иска да установи по-общо дали разглежданото в главното производство обработване на лични данни може да се счита за законно с оглед на всички разпоредби на посочения регламент, и по-специално с оглед на принципа на пропорционалност.
- 98 От това следва, че в отговора, който следва да се предостави на тази юрисдикция, трябва да се вземат предвид и други принципи, прогласени в член 5, параграф 1 от посочения регламент, и по-специално принципът на „свеждане на данните до минимум“, съдържащ се в буква в) от тази разпоредба, съгласно който личните данни трябва да бъдат подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват, и който дава израз на посочения принцип на пропорционалност (вж. в този смисъл решение от 11 декември 2019 г., *Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA*, C-708/18, EU:C:2019:1064, т. 48).
- 99 Що се отнася до принципите, свързани със законосъобразността на обработването, член 6 от ОРЗД съдържа изчерпателен списък на случаите, в които обработването на лични данни може да се счита за законно. От това следва, че за да може обработване на лични данни да се счита за законно, то трябва да спада към един от случаите, предвидени в посочения член 6 (вж. в този смисъл решение от 11 декември 2019 г., *Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA*, C-708/18, EU:C:2019:1064, т. 37 и 38). В това отношение разглежданото в главното производство обработване на лични данни, а именно публичното съобщаване от страна на CSDD на данните, свързани с наложените точки за пътнотранспортни нарушения, може да попадне в обхвата на член 6, параграф 1, буква д) от ОРЗД, по силата на който обработването е законосъобразно, ако и доколкото е „необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора“.
- 100 Освен това, както бе констатирано в точка 94 от настоящото решение, доколкото личните данни относно точките, наложени на водачите на превозни средства за пътнотранспортни нарушения, попадат в приложното поле на член 10 от ОРЗД, по отношение на тяхното обработване се прилагат допълнителните ограничения, предвидени в тази разпоредба. Така съгласно посочената разпоредба обработването на тези данни „се извършва само под контрола на официален орган“, освен ако е „разрешено от правото на Съюза или правото на държава членка, в което са предвидени подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данни“. Освен това в посочената разпоредба се уточнява, че „[п]ълен регистър на присъдите по наказателни дела се поддържа само под контрола на официален орган“.
- 101 В случая е безспорно, че разглежданото в главното производство обработване на лични данни, а именно публичното съобщаване на данните, свързани с точките за пътнотранспортни нарушения, се извършва от публичноправен субект — CSDD, който е

администраторът по смисъла на член 4, точка 7 от ОРЗД (вж. по аналогия решение от 9 март 2017 г., *Manni* (C-398/15, EU:C:2017:197, т. 35). Безспорно е обаче също така, че след съобщаването на тези данни на лицата, които са поискали това, последните могат да правят справка в тях и евентуално да ги съхраняват или разпространяват. Доколкото това последващо обработване на данни вече не се извършва „под контрола“ на CSDD или на друг публичен орган, националното право, което допуска предоставянето на посочените данни от страна на CSDD, трябва да предвиди „подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данни“.

- 102 Следователно съответствието на национално законодателство като разглежданото в главното производство с ОРЗД трябва да се прецени с оглед както на общите условия за законосъобразност, по-специално на тези, установени в член 5, параграф 1, буква в) и в член 6, параграф 1, буква д) от ОРЗД, така и на особените ограничения, предвидени в член 10 от ОРЗД.
- 103 В това отношение е важно да се отбележи, че нито една от тези разпоредби не забранява по общ и абсолютен начин възможността по силата на национално законодателство публичен орган да бъде оправомощен и дори задължен да съобщава лични данни на лицата, които са поискали това.
- 104 Всъщност, макар член 5, параграф 1, буква в) от ОРЗД да подчинява обработването на лични данни на принципа на „свеждане на данните до минимум“, от текста на тази разпоредба ясно следва, че тя не цели въвеждането на такава обща и абсолютна забрана, и по-специално че допуска лични данни да се съобщават на обществеността, когато това съобщаване е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия по смисъла на член 6, параграф 1, буква д) от този регламент. Това е така дори когато въпросните данни попадат в приложното поле на член 10 от ОРЗД, стига законодателството, разрешаващо такова съобщаване, да предвижда подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данни (вж. в този смисъл решение от 24 септември 2019 г., *GS* и др. (Премахване на чувствителни данни от резултатите при търсене), C-136/17, EU:C:2019:773, т. 73).
- 105 В този контекст следва да се припомни, че основните права на неприкосновеност на личния живот и на защита на личните данни не са абсолютни прерогативи, а трябва да се вземат предвид във връзка с тяхната социална функция и да бъдат претеглени спрямо други основни права. Поради това е възможно да се налагат ограничения, стига в съответствие с член 52, параграф 1 от Хартата те да са предвидени в закон и да зачитат основното съдържание на основните права, както и принципа на пропорционалност. Освен това при спазване на последния посочен принцип ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора. Те трябва да се въвеждат в границите на строго необходимото и правната уредба, включваща намесата, трябва да предвижда ясни и точни правила, уреждащи обхвата и прилагането на съответната мярка (вж. в този смисъл решение от 16 юли 2020 г., *Facebook Ireland and Schrems*, C-311/18, EU:C:2020:559, т. 172—176).
- 106 Следователно, за да се определи дали публичното съобщаване на лични данни във връзка с точките за пътнотранспортни нарушения като разглежданото в главното производство е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия по смисъла на член 6, параграф 1, буква д) от ОРЗД и дали

законодателството, разрешаващо такова съобщаване, предвижда подходящи гаранции за правата и свободите на субектите на данни по смисъла на член 10 от ОРЗД, следва да се провери по-специално дали предвид тежестта на предизвиканата с посоченото съобщаване намеса в основните права на неприкосновеност на личния живот и на защита на личните данни, тази намеса е обоснована с оглед на реализиране на преследваните цели.

- 107 В случая латвийският парламент, в становището си пред запитващата юрисдикция, и латвийското правителство, в становището си пред Съда, изтъкват, че съобщаването на лични данни относно точките за пътнотранспортни нарушения от страна на CSDD на всяко лице, което е поискало такива данни, спада към възложената на този орган задача от обществен интерес за подобряване на пътната безопасност и в този контекст има за цел по-специално да позволи идентифицирането на водачите на превозни средства, които системно нарушават правилата за движение по пътищата, и да повлияе на поведението им по пътищата, като ги подтикне да спазват правилата.
- 108 В това отношение следва да се припомни, че подобряването на пътната безопасност представлява призната от Съюза цел от общ интерес (вж. в този смисъл решение от 23 април 2015 г., *Aykol*, C-260/13, EU:C:2015:257, т. 69 и цитираната съдебна практика). Следователно държавите членки имат основание да квалифицират пътната безопасност като „задача от обществен интерес“ по смисъла на член 6, параграф 1, буква д) от ОРЗД.
- 109 За да се удовлетворят обаче установените в последната посочена разпоредба изисквания, е необходимо съобщаването на личните данни относно точки за пътнотранспортни нарушения, вписани в регистъра на CSDD, действително да отговаря на целта от общ интерес за подобряване на пътната безопасност, без да надхвърля необходимото за постигането ѝ.
- 110 Както се подчертава в съображение 39 от ОРЗД, това изискване за необходимост не е изпълнено, когато преследваната цел от общ интерес може разумно да се постигне по толкова ефикасен начин с други средства, които засягат в по-малка степен основните права на въпросните лица, и по-специално правата на неприкосновеност на личния живот и на защита на личните данни, гарантирани в членове 7 и 8 от Хартата, като изключенията и ограниченията на принципа на защита на такива данни трябва да се въвеждат в границите на строго необходимото (вж. в този смисъл решение от 11 декември 2019 г., *Asociația de Proprietari bloc M5A-Scara A*, C-708/18, EU:C:2019:1064, т. 46 и 47).
- 111 Както обаче следва от практиката на държавите членки, всяка от тях разполага с множество способности за действие, сред които по-специално фигурира този за налагане на възпиращи санкции при извършване на пътнотранспортни нарушения, по-специално посредством лишаване на съответните водачи от правото да управляват превозно средство, а нарушението на тази забрана може на свой ред да бъде санкционирано с ефективни наказания, като не е необходимо предприемането на подобни мерки да бъде съобщавано на обществеността. От тази практика следва също, че могат да бъдат приети множество превантивни мерки, започващи от кампании за колективно осведомяване до приемане на индивидуални мерки, състоящи се в принуждаване на водача да посещава обучения и да подложи на изпити, без да е необходимо уведомяване на обществеността за приемането на такива индивидуални мерки. От преписката, с която разполага Съдът, обаче не следва, че латвийският законодател е разгледал възможността за приемане на подобни мерки и че ги е предпочел пред спорната правна уредба.

- 112 Освен това, както бе посочено в точка 92 от настоящото решение, публичното съобщаване на лични данни за пътнотранспортните нарушения, включително на данните относно точките, свързани с извършването на такива нарушения, може да съставлява сериозна намеса в основните права на неприкосновеност на личния живот и на защита на личните данни, тъй като може да предизвика неодобрение от страна на обществото и да доведе до заклеймяване на съответното лице.
- 113 С оглед, от една страна, на чувствителността на въпросните данни и на тежестта на посоченото вмешателство в основните права на неприкосновеност на личния живот и на защита на личните данни на засегнатите лица, както и, от друга страна, на факта, че предвид констатациите в точка 111 от настоящото решение не изглежда да липсва възможност целта за подобряване на пътната безопасност да бъде постигната по също толкова ефикасен начин с други, по-малко засягащи правата средства, не може да се приеме за доказано, че за постигането на разглежданата цел е необходим подобен режим за съобщаване на лични данни относно точките за пътнотранспортни нарушения (вж. по аналогия решение от 9 ноември 2010 г., *Volker und Markus Schecke и Eifert*, C-92/09 и C-93/09, EU:C:2010:662, т. 86).
- 114 В този смисъл, макар да съществуват основания за това водачите, които нарушават правилата за движение по пътищата системно и недобросъвестно, да се разграничат от водачите, които извършват нарушения спорадично, все пак не може да се приеме, че за целите на подобряването на пътната безопасност идентифицирането на първата категория водачи трябва да се извършва от широката общественост или да се споделя с нея, поради което е възможно да се постави под съмнение дори способността на спорната правна уредба да постигне първата от целите, посочена в точка 107 от настоящото решение.
- 115 Впрочем от преписката, с която разполага Съдът, е видно, че CSDD съобщава на обществеността не само данните относно точките, наложени на водачите, които нарушават правилата за движение по пътищата по систематичен и недобросъвестен начин, но и данните относно точките, наложени на водачите, които извършват нарушения спорадично. Следователно се оказва, че като предвижда общ достъп на обществеността до точките за пътнотранспортни нарушения, разглежданата в главното производство правна уредба във всички случаи надхвърля необходимото за осигуряване на целта за борба със систематичното и недобросъвестно неспазване на правилата за движение по пътищата.
- 116 Що се отнася до втората от целите, преследвани със спорната правна уредба, припомнена в точка 107 от настоящото решение, от посочената преписка е видно, че макар да е можело да се наблюдава благоприятна тенденция за намаляване на броя на пътнотранспортните произшествия в Латвия, няма основания да се направи извод, че тази тенденция е свързана по-скоро с оповестяването на информацията относно точките за пътнотранспортни нарушения, отколкото с установяването на самата система от точки за пътнотранспортни нарушения.
- 117 Изводът, направен в точка 113 от настоящото решение, не се обезсилва от обстоятелството, че на практика CSDD обвързва съобщаването на разглежданите лични данни с условието заявителят да посочи националния идентификационен номер на водача, за който иска да се осведоми.

- 118 Всъщност, дори да се предположи, както уточнява латвийското правителство, че за съобщаване на националните идентификационни номера от страна на публичните органи, които водят регистрите на населението, се прилагат строги изисквания и съответно са удовлетворени критериите на член 87 от ОРЗД, разглежданата в главното производство правна уредба, така както е приложена от CSDD, позволява на всяко лице, познаващо националния идентификационен номер на определен водач, да получи, без да изпълнява други условия, личните данни, свързани с наложените на този водач точки за пътнотранспортни нарушения. Подобен режим на оповестяване може да доведе до положение, при което тези данни се съобщават на лица, които поради причини, чужди на целта от общ интерес за подобряване на пътната безопасност, желаят да се осведомят за точките за пътнотранспортни нарушения, наложени на дадено лице.
- 119 Изводът в точка 113 от настоящото решение не се опровергава и от обстоятелството, че националният регистър на превозните средства и техните водачи е официален документ по смисъла на член 86 от ОРЗД.
- 120 Всъщност, както следва от съображение 154 от този регламент, макар публичният достъп до официалните документи да представлява обществен интерес, който може да обоснове съобщаването на съдържащите се в такива документи лични данни, този достъп все пак трябва да бъде съгласуван с основните права на неприкосновеност на личния живот и на защита на личните данни, както впрочем изрично се изисква от посочения член 86. С оглед по-специално на чувствителността на данните, свързани с точките за пътнотранспортни нарушения, и на сериозността на намесата в основните права на неприкосновеност на личния живот и на защита на личните данни на засегнатите лица, която предизвиква разкриването на тези данни, трябва да се приеме, че посочените права имат предимство пред интереса на обществеността от достъп до официални документи, по-специално до националния регистър на превозните средства и водачите.
- 121 Освен това по същата причина правото на свобода на информация, посочено в член 85 от ОРЗД, не може да се тълкува в смисъл, че обосновава личните данни, свързани с точки за пътнотранспортни нарушения, да бъдат съобщавани на всяко лице, подало заявление за това.
- 122 С оглед на всичко изложено по-горе на втория въпрос следва да се отговори, че разпоредбите на ОРЗД, и по-специално член 5, параграф 1, член 6, параграф 1, буква д) и член 10 от него, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национално законодателство, което задължава публичния орган, отговарящ за регистъра, в който са вписани точките, наложени на водачите на превозни средства за пътнотранспортни нарушения, да направи тези данни достъпни за обществеността, без да е необходимо поискалото достъп лице да доказва наличието на специфичен интерес от получаването им.

По третия въпрос

- 123 С третия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали разпоредбите на ОРЗД, и по-специално член 5, параграф 1, буква б) и член 10 от него, както и член 1, параграф 2, буква в) от Директива 2003/98, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национално законодателство, което разрешава на публичния орган, отговарящ за регистъра, в който са вписани наложените на водачите на превозни средства точки за пътнотранспортни нарушения, да съобщава тези данни на икономически оператори за повторна употреба.

- 124 Както подчертава запитващата юрисдикция, в основата на този въпрос стои фактът, че CSDD сключва с икономически оператори договори, по силата на които тази дирекция им предоставя личните данни за точките за пътнотранспортни нарушения, вписани в националния регистър на превозните средства и техните водачи, така че по-специално всяко лице, което желае да се осведоми за наложените на определен водач точки за пътнотранспортни нарушения, да може да получи тези данни не само от CSDD, но и от тези икономически оператори.
- 125 От отговора на втория въпрос следва, че разпоредбите на ОРЗД, и по-специално член 5, параграф 1, член 6, параграф 1, буква д) и член 10 от него, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национално законодателство, което задължава публичния орган, отговарящ за регистъра, в който са вписани наложените на водачите на превозни средства точки за пътнотранспортни нарушения, да направи тези данни достъпни за обществеността, без лицето, поискало достъп, да е длъжно да докаже наличието на специфичен интерес от получаването на посочените данни.
- 126 По същите причини като изложените в отговора на втория въпрос тези разпоредби трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат и национално законодателство, което позволява на публичноправен орган да съобщава данни от такова естество на икономически оператори, за да могат последните да ги използват повторно и да ги разгласяват публично.
- 127 Накрая, що се отнася до член 1, параграф 2, буква в) от Директива 2003/98, също посочен в третия поставен въпрос, следва да се констатира, както отбелязва генералният адвокат в точки 128 и 129 от заключението си, че тази разпоредба е ирелевантна за определянето на това дали правните норми на Съюза в областта на защитата на личните данни допускат законодателство като разглежданото в главното производство.
- 128 Всъщност, независимо дали данните относно точките, наложени на водачите за пътнотранспортни нарушения, попадат в приложното поле на Директива 2003/98, обхватът на защитата на тези данни при всички положения трябва да се определи въз основа на ОРЗД, както следва, от една страна, от съображение 154 от този регламент, и от друга страна, от съображение 21 и от член 1, параграф 4 от посочената директива във връзка с член 94, параграф 2 от ОРЗД, като разглежданият член 1, параграф 4 по същество предвижда, че тази директива оставя непроменени и по никакъв начин не засяга нивото на защита на физическите лица, що се отнася до обработката на лични данни, по-специално съгласно разпоредбите на Съюза, и по-конкретно не променя задълженията и правата, установени в ОРЗД.
- 129 С оглед на гореизложеното на третия въпрос следва да се отговори, че разпоредбите на ОРЗД, и по-специално член 5, параграф 1, член 6, параграф 1, буква д) и член 10 от него, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национално законодателство, което разрешава на публичния орган, отговарящ за регистъра, в който са вписани наложените точки на водачите на превозни средства за пътнотранспортни нарушения, да съобщава тези данни на икономически оператори за повторна употреба.

По четвъртия въпрос

- 130 С четвъртия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали принципът на предимство на правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска конституционният съд на държава членка, сезиран с жалба срещу национална

правна уредба, която с оглед на решение на Съда, постановено по преюдициално запитване, се оказва несъвместима с правото на Съюза, да реши, в приложение на принципа на правната сигурност, правните последици на това законодателство да бъдат запазени до датата на постановяване на решението по конституционната жалба.

- 131 Както е видно от акта за преюдициално запитване, този въпрос е поставен поради големия брой правоотношения, засегнати от разглежданата в главното производство национална правна уредба, както и поради факта че по силата на член 32, параграф 3 от Закона за Конституционния съд и на свързаната с него съдебна практика при изпълнение на задачата си да осигури равновесие между принципа на правна сигурност и основните права на засегнатите лица запитващата юрисдикция може да ограничи обратното действие на решенията си, за да избегне тежко засягане на правата на други лица.
- 132 В това отношение следва да се припомни, че тълкуването, което Съдът дава на норма от правото на Съюза при упражняване на компетентността си по член 267 ДФЕС, уточнява и изяснява значението и приложното поле на тази норма, както тя трябва или е трябвало да се разбира и прилага от момента на нейното влизане в сила. Съдът може да ограничи възможността всяко заинтересовано лице да се позовава на разтълкувана от него разпоредба, за да постави под въпрос добросъвестно установени правоотношения, единствено по изключение, въз основа на общия принцип на правната сигурност, присъщ на правния ред на Съюза. За да може да бъде наложено подобно ограничение, е необходимо да бъдат изпълнени два основни критерия, а именно добросъвестност на заинтересованите среди и риск от тежки смущения (решения от 6 март 2007 г., Meilicke, C-292/04, EU:C:2007:132, т. 34 и 35, от 22 януари 2015 г., Balazs, C-401/13 и C-432/13, EU:C:2015:26, т. 49 и 50 и от 29 септември 2015 г., Gmina Wrocław, C-276/14, EU:C:2015:635, т. 44 и 45).
- 133 Съгласно постоянната практика на Съда такова ограничение може да се допусне единствено в решението по исканото тълкуване. Всъщност е необходимо да се определи един-единствен момент, който да установява действието във времето на поисканото тълкуване, което Съдът прави във връзка с разпоредба на правото на Съюза. Принципът, че ограничаване се допуска само в решението относно исканото тълкуване, гарантира равно третиране на държавите членки и другите правни субекти по отношение на това право и по този начин изпълнява изискванията, произтичащи от принципа на правната сигурност (решение от 6 март 2007 г., Meilicke, C-292/04, EU:C:2007:132, т. 36 и 37; вж. в този смисъл решения от 23 октомври 2012 г., Nelson и др., C-581/10 и C-629/10, EU:C:2012:657, т. 91 и от 7 ноември 2018 г., O'Brien, C-432/17, EU:C:2018:879, т. 34).
- 134 Следователно действието във времето на решение, постановено от Съда по преюдициално запитване, не може да зависи от датата на постановяване на решението, с което запитващата юрисдикция се произнася окончателно по делото в главното производство, нито дори от преценката на тази юрисдикция относно необходимостта от запазване на правните последици на разглежданата национална правна уредба.
- 135 Всъщност съгласно принципа на предимство на правото на Съюза не може да се приеме, че норми на националното право, макар и конституционни, накърняват единството и ефективността на това право (вж. в този смисъл решения от 26 февруари 2013 г., Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, т. 59 и от 29 юли 2019 г., Pelham e.a., C-476/17, EU:C:2019:624, т. 78). Дори да се предположи, че императивни съображения, свързани с правната сигурност, могат по изключение да обосноват временно отлагане на последиците,

свързани с неприлагането на национално право, противоречащо на пряко приложима норма на правото на Съюза, условията за такова отлагане могат да се определят само от Съда (вж. в този смисъл решение от 8 септември 2010 г., Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, т. 61 и 67).

- 136 Тъй като в случая не е доказано наличието на риск от тежки смущения, произтичащ от възприетото от Съда тълкуване в настоящото решение, не е необходимо действието му да бъде ограничено във времето, тъй като критериите, посочени в точка 132 от настоящото решение, са кумулативни.
- 137 С оглед на гореизложеното на четвъртия въпрос следва да се отговори, че принципът на предимство на правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска конституционният съд на държава членка, сезиран с жалба срещу национално законодателство, което се оказва несъвместимо с правото на Съюза в светлината на постановено по преюдициално запитване решение на Съда, да реши, в приложение на принципа на правната сигурност, правните последици на това законодателство да бъдат запазени до датата на постановяване на решението, с което се произнася окончателно по конституционната жалба.

По съдебните разноски

- 138 Тъй като за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

- 1) Член 10 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) трябва да се тълкува в смисъл, че се прилага към обработването на лични данни, свързани с точките, които са наложени на водачите на превозни средства за извършването на пътнотранспортни нарушения.**
- 2) Разпоредбите на Регламент (ЕС) 2016/679, и по-специално член 5, параграф 1, член 6, параграф 1, буква д) и член 10 от него, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национално законодателство, което задължава публичния орган, отговарящ за регистъра, в който са вписани точките, наложени на водачите на превозни средства за пътнотранспортни нарушения, да направи тези данни достъпни за обществеността, без да е необходимо поискалото достъп лице да доказва наличието на специфичен интерес от получаването им.**

- 3) Разпоредбите на Регламент (ЕС) 2016/679, и по-специално член 5, параграф 1, член 6, параграф 1, буква д) и член 10 от него, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национално законодателство, което разрешава на публичния орган, отговарящ за регистъра, в който са вписани точките, наложени на водачите на превозни средства за пътнотранспортни нарушения, да съобщава тези данни на икономически оператори за повторна употреба.
- 4) Принципът на предимство на правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска конституционният съд на държава членка, сезиран с жалба срещу национално законодателство, което се оказва несъвместимо с правото на Съюза в светлината на постановено по преюдициално запитване решение на Съда, да реши, в приложение на принципа на правната сигурност, правните последици на това законодателство да бъдат запазени до датата на постановяване на решението, с което се произнася окончателно по конституционната жалба.

Подписи